

ΑΣΜΑΤΑ ΣΕΡΒΙΚΑ.

Μετάφρασις

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΜΑΖΑΙΟΥ.

Τραγούδι του τυφλού πτωχού.

Άγαπημένε μου Θεέ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα,
 ἀγαπημένε μου Θεέ, καὶ Κυριακὴ ἅγια,
 ἀγαπημένε μου Θεέ, νὰ μᾶς βοηθήσῃς ὅλους.
 Τὰ εὐλογημένα ἀδελφία μας καὶ τ' ἄξια παληκάρια,
 ὁποῦ τὴν γῆν δουλεύουνε, καὶ τοὺς πτωχοὺς βοῶντες
 [θούνε.
 Καὶ τὸ σκουλίκι ἐξὸ τῆρας καὶ τὸ μικρὸ μυρμύγκι.

Πορεύσετέ τε, πορεύσετέ με
 σάν ἀδελφόν, ἀδελφιά μου,
 σάν τέκνο σας, πατέρες μου!
 Ἀδελφία μου πολυέσπλαχνα,
 εὐγενικά καὶ ζακουστά,
 μὴν φύγετε, μὴν κλείσατε
 στὸ χέρι σας τὸ χάρισμα,
 ποῦνε τὸ δίκαιο τοῦ μικροῦ,
 ποῦνε τὸ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ
 τ' ὀλίγο, ὁποῦ δίνετε,
 εἶναι μεγάλο ψυχικὸ,
 ἔργο μεγάλο καὶ ἀκριβὸ,
 διὰ τοὺς νεκροὺς μνημόσυνο.
 Σᾶς κάμω ἐγὼ παράκλησι
 καὶ κάθε βράδυ καὶ πρωτὶ
 διὰ τὸ καλὸ τὸ σῆπτι σας,
 εὐχὴ γιὰ νέους καὶ γέροντας,
 καὶ γιὰ τὸν νῆδ τὸν μαθητή.
 Κ' ὅποιος τὴν γῆν καλλιεργεῖ
 καὶ εἰς τὰ ξένα περπατεῖ
 καὶ πολεμεῖ γιὰ τὸν σταυρὸ
 νὰ ῥαι ἡ χαρὰ τῆς μάνας του.
 Πορεύστε με, χριστιανοί!
 Πάντα τὸ φῶς νὰ βλέπετε
 ποτὲ μ' ἐσᾶς τυφλὸ παιδί
 στὸ σῆπτι καὶ στὴν συγγενειά
 στὸν κόσμον μὴν τὸ στέλλετε
 σάν μ' ἔστειλε ἡ μανοῦλα μου,
 ποῦ ξένα μάτια μ' ὀδηγοῦν
 στὴν σκοτεινὴ τὴν ζηνεταῖα,
 ἀπ' ἄγνωστον εἰς ἄσπλαχνον
 νὰ πέφτω νὰ τσακίζωμαι
 σάν εἰς ταῖς πέτραις τὰ νερά.
 Βλέπε, ἐλεήμων ἀδελφέ,
 ποῦ ξένα μάτια μ' ὀδηγοῦν
 με κόπους κ' ἰδρωτα πολὺ.
 Τὰ χέρια σας με τρέφουνε,

μοῦ λείπει ἡ μέρα ἢ λαμπερῆ.
 Θεέ, μοῦ λείπει ὁ ἥλιος σου,
 ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι σου.
 Ἐγὼ δὲν βλέπω, δυστυχής!
 τ' ἀδελφία μου τριγύρω σας,
 δὲν βλέπω ὀμπρὸς τὴν μαύρη γῆ
 τὸν οὐρανὸ ἀπάνου μου.
 Τὰ ξένα μάτια μ' ὀδηγοῦν!
 Ἐγὼ χωρὶς τὸ χέρι σας
 δὲν βοηθοῦμαι μόνος μου
 οὔτε νὰ σκάψω δὲν μπορῶ,
 οὔτε νὰ κάμω τίποτε.
 Ἡ μέραϊς μου ἡ χαροῦμαιαις
 μοῦ εἶναι νύχτες πάντοτε,
 χωρὶς φεγγάρι σκοτειναῖς.
 Εἶδες τὸν σκλάβο σ' ἄλυσσας,
 τὸν ἄνθρωπο σὲ φυλακῆ,
 ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν τ' ἔλαμψε.
 Ἐγὼ εἶμαι ὁ σκλάβος, ἀδελφέ,
 φυλακισμένος ἄνθρωπος,
 Τὸ φῶς ποτὲ δὲν μ' ἔλαμψε.
 Μαῦρος ὁ δρόμος στὴν στερεῆ
 μαῦρα τὰ πλοῖα στὴν θάλασσα
 Τὰ πρόσωπα ὅλα ἄγνωστα.
 Στὰ σκληρὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ
 στὸ σκληρὸ βράχο τοῦ γιालοῦ
 νὰ πέφτω, νὰ τσακίζωμαι,
 σάν εἰς ταῖς πέτραις τὰ νερά.
 Ὅθι λάβη ὁ σκλάβος λευθεριά;
 ἡ φυλακῆ του ἀνοίγεται.
 Ἐγὼ στὸ σκότος πάντοτε
 καὶ σκλάβος ὡς τὸ θάνατο!
 Πόσο βαρεῖδ παράπονο,
 βαρειά ἡ θλιψίς τοῦ τυφλοῦ!
 Ἰδέτε με τὰ μάτια σας.
 ἀκούστε με τὰ αὐτάκια σας,
 δόστε μου τὰ χεράκια σας.
 Γιὰ τὴν ἡμέρα π' ἔχομε,
 Γιὰ τὴν ὑγιά καὶ τύχη σας,
 νᾶσθε παντοῦ καλότυχοι,
 νᾶνχι ἡ ζωὴ σας μιὰ χαρά.

Ο ΘΡΥΛΟΣ

Ὁ περὶ τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 55.)

Μόνον τρεῖς ἑκατονταετηρίδας μετὰ τὴν δη-
 μοσίευσιν τοῦ θρύλου τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Φλαν-
 δρίᾳ τὸν εὐρίσκομεν πάλιν βεβηχιομένον ἐν Γερ-